

2010. jún.1. kedd – Tünde

**Ézsaiás 7,4: Légy óvatos, maradj nyugton! Ne félj, ne lágyuljon meg a szíved.**

Néha könnyen mondjuk másoknak, hogy ne félj, maradj nyugton, minden jó lesz. Sokszor alaptalanul, előzetes imádság nélkül, csak azért, mert vigasztalni szeretnénk valakit. A másik pedig megérzi, vagy az eredmények alapján megtapasztalja, hogy szavaink üresek voltak, máskor nem hallgat ránk és talán másokra sem. Ha pedig minket vigasztalna valaki, gyakran azt válaszoljuk, vagy csak gondoljuk, hogy könnyen beszél a másik, nincs abban a helyzetben, amivel n küzdök, nem is tudja átérezni azt a nagy nyomorúságot, azt a kilátástalanságot, amit én most átélek. Az a helyzet, melyben az olvasott felszólítás elhangzott, nem volt egyszerű. Júda népét két nép szövetségre lépve fenyegette meg, az egyik éppen a testvér Izráel. Valós volt tehát a veszedelem, komoly a fenyegetés. De ugyanakkor ne feledjük, itt próféta által maga a Mindenható Isten üzen Júda királyának, a hatalmas Úr szólít fel, hogy ne essenek kétségbe. Ha pedig Isten valamit ígér, annak alapja van, nem marad el az Ő beavatkozása, gondviselésének csodái. Nagy kérdés sokszor, hogy a Bibliában olvasható sok ígélet mikor, hogyan, kinek szól közvetlenül, akkor és ott, vagy lehet-e bármikor bárkinek idézni. Közelebbről ezt a mai igeverset szabad-e akármikor mondani bárkinek, hogy ne félj, hiszen Isten maga üzeni ezt Ézsaiás könyve által neked. Úgy gondolom, a Lélek tehet érzékennyé, és az Istennek való közösség szentségében lehet világossá számunkra, mikor, hogyan, kinek mondjuk az ígét. Adja a Mindenható, hogy nekünk is bizodaljunk legyen, hogy a mi URunk bátorít minden nehézségben, és Ő óvja életünket, gondviselése a legnagyobb biztonság számunkra.

2010. jún.2. szerda – Kármén

**Lukács 18,7: Vajon az Isten nem szolgáltat-e igazságot választottainak, akik éjjel-nappal kiáltanak hozzá? És várakoztatja-e őket?**

Azt mondják, nem jó elszigetelten élni, nem jó, ha az ember nem ismeri azt, ami a világban van. Manapság hajlok arra, hogy ezt megkérdőjelezzem. Néhány blog-bejegyzést néztem meg a napokban, olyanok írásait, akik tagadják Isten létezését és kigúnyolják az egyházat és a keresztyéneket. Elborzadtam a hangnemen, a gonoszságon, és a bátorságon is. Nem szeretném gyakran olvasni ezeket a bejegyzéseket és a hasonló írásokat. Azt kell gondolnom, látva, hogy a templomlátogatók száma egyre csökken, és már a tíz százalékot közelíti, hogy a mai egyháztagok és úgynevezett keresztyének nem várják, nem hisznek és nem félnek Isten ítéletétől. De hadd higgyük, hogy mégis vagyunk még néhányan, akik hiszünk Istenben, igaznak tartjuk a Szentírást és bizonyos számunkra az, hogy Isten ígéretei be fognak teljesedni. Sokszor az marad a kérdésünk, hogy mikor. Meddig tűri még Isten mindazt, ami a világban van, meddig engedi még szentjeit, hogy elhordozzák a sok igazságtalanság következményét. Nem azok akarunk lenni, akik keresztyén mivoltunk miatti kényszerből vagy csak tehetetlenségből lenyelünk sok mindent, de azért hangosan, vagy csak fogunk között mormolva sziszegjük, hogy nem baj, nem ver a Isten bottal, értve ez alatt, hogy nemsokára milyen kárörömmel fogjuk élvezni mai ellenfeleink büntetését. Nem, nem így. De mégis kérdezzük, mikor jössz Istenünk. Hamarosan, hangzik sokszor a válasz, de a hamarosan Isten ideje szerint néha több, mint egy emberi élet, vagy mindenképp többnek tűnik, mint saját bíróképességünk. Kérdése az ígének az, hogy nem bosszúért, hanem szabadításért kiálltunk-e éjjel-nappal a mi URunkhoz? És várjuk-e az Úr eljövetelét azzal a bizalommal, melyet hitvallásunk fogalmaz meg, amikor azt írja, hogy *fölemelt fővel várom Őt az égből ítélő bírámul?* Isten pedig azt ígéri, hogy nem csak, hogy idejében érkezik az Ő segítsége, hanem igazságot is szolgáltat, nem várakoztatja imádkozó választottait.

2010. jún.3. csütörtök – Klotild

**Zsoltár 22,12: Ne légy tőlem távol, mert közel van a baj, és nincs, aki segítsen!**

Azt mondják, hogy zuhanó repülőn nincsenek ateisták. Úgy gondolom, nincs olyan ember, aki ne lett volna már zuhanó életszakaszban. Talán a legmagabiztosabb és legszilárdabb anyagi háttérrel rendelkező emberek is egyszer elgondolkoznak azon, hogy az igazi bajok idején ki az, akire számíthatok, aki tényleg mellettem is áll. Olyan értékes az ismert ének bizonyágtétele: *Az én erőm kevés, a bűn erős nagyon, Te tudsz, s akarsz segíteni, hát segíts bajomon.* Isten az, aki mindig tud segíteni, akinek nincs lehetetlen, és ugyancsak Ő az, aki akarja az üdvösségünket, és mindent, még a rosszat is javunkra fordítja. Manapság az eddigi átlagnál sokkal, de sokkal többen érzik és mondják, hogy közel van a baj. Nem csak a pénzügyi nehézségek miatt, hanem az élet szinte minden területén nőtt a feszültség, számosabbak a problémák, nehezebbek a mindennapi küzdelmek. És sajnos, rohanó világunkban, ideges, türelmetlen és sokszor elkeseredett emberek közösségében egyre inkább magára marad az ember, s úgy érzi, nincs senkije, aki szívvel-lélekkel mellette legyen. Olyan nagy értékünk ilyenkor, sőt mindig a hitünk, az Istennel való közösségünk, az Ő áldásainak és gondviselésének eddigi megtapasztalása. Olyan drága kincs és különös kiváltság nekünk, hogy imádkozhatunk, azzal a meggyőződéssel, hogy az Úr, aki már annyiszor bizonyította hatalmát, hűségét és ránk figyelését, most sem marad távol tőlünk. Igazi áldás életünkben a Bibliánk, melyben annyiszor találtunk már útmutatást, vigaszt, bátorítást. Noha ezen a világon egyre csak sűrűsödnek a sötét fellegek, mi két dolog felől bizonyosak vagyunk: az történik, amit Megváltónk megjövendölt, az utolsó napokban bekövetkező nehéz időkről, de semmi nem történhet az Ő akaratán kívül. A másik bizonyosságunk pedig az, hogy imádságunkat az Úr meghallgatja, és nem lesz távol tőlünk, hanem a világ végezetéig minden napon mellettünk marad. Jézusom, légy közel hozzánk a nehéz időkben, és segíts, hogy Rád tekintsünk mindenkor.

2010. jún.4. péntek – Bulcsú

**1.Péter 1,18-19: Tudván, hogy nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életmódotokból, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén.**

Egyszer egy világhírű üdülőhelyen egy riporter megkérdezett egy idős helyi lakost, mit jelentett számára ott élni, és naponta gyönyörködni azokban a csodálatos szépségekben, melyeknek látására turisták ezrei évente hatalmas összegeket költenek, hogy odautazva, néhány napig láthassák és élvezhessék a hely szépségét és csodáit. Állítólag a meglepődött idős helybéli azt válaszolta, hogy, ha tudta volna, hogy milyen híres helyen élte le az életét, lehet, hogy jobban megfigyelte volna a tájat és a környéket. Valahogy mi is így vagyunk a Biblia jól ismert igazságaival. Mivel minden vasárnap halljuk azt, hogy mennyire szerette Isten a világot, már oda sem figyelünk, nem sokat jelent. Mai igénket is, Péter apostol leveléből annyiszor hallottuk már idézni, hogy nincs különleges hatása ránk, nem nagyon fordul elő, hogy üzenetén újra komolyan és mélyen elgondolkozzunk. Pedig drága kincsünk.

Amikor először hallottam egy prédikációban, hogy születésünkkor mindnyájan a széles út elején találtatunk, nem akartam elhinni. Pedig sajnos igaz. Péter itt úgy fogalmazza ezt, hogy atyáinktól mi hiábavaló életmódot örököltünk. És sajnos, nagyon sokan ebben meg is maradnak, ebből nem is akarnak változtatni. Mert ez a hiábavaló életmód nagyon szép nevet kapott, kívánatos módon tüntetik fel, és a többség ezt gyakorolja. Ez az életmód azonban olyan súlyos következményeket von

maga után, melyekért arannyal és földi kincsekkel nem lehetne váltságdíjat fizetni. Hanem az Isten szeretett Fia áldozta önmagát, hogy ebből a súlyos helyzetből minket kimentsen. Az Ő életének drága áldozatáért mi már nem vagyunk arra kényszerítve, hogy megmaradjunk a hiábavalóságokban, hanem szabadok vagyunk arra, hogy Istennek tetsző, vagy azt is mondhatnánk, hogy nem hiábavaló, hanem célszerű és tartalmas életet éljünk. Szavaink kevesek hálánk kifejezésére Krisztus váltságáért, egész életünk is kevés, de többet nem adhatunk, így egész életünkben szeretnénk és törekszünk hálából magunkat és mindenünket Neki szentelni, akarátának alárendelni. Áldott legyen Szent Neve.

2010. jún.5. szombat – Fatime

**Jób 42,2: Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál.**

Jób arról tesz bizonyosságot, hogy Isten mindenható. Az Ő hatalma nagyobb, mint amit egyáltalán el tudunk képzelni, fölötte áll a világban működő úgynevezett természeti törvényeknek, Ő bármit megtehet, nincs lehetetlen előtte. Fontos, hogy erre a felismerésre eljussunk. De nem elég. Az is fontos, hogy ezt hogyan valljuk, mit jelent Isten mindenhatóságának felismerése és megvallása a személyes életünkben, van-e valamilyen gyakorlati következménye. Eljuthat valaki Isten hatalmának felismerésére tudományos kutatás alapján is. Ha a világ működését tanulmányozza valaki, felismerheti, hogy ezt valaki kellett alkossza, s az, aki alkotta, az fölötte van, tehát mindenható. Tudás lesz ebből, de még nem bizalom, nem hit. Nem lesz belőle imádság, mert még nem tudja, hogy lehet, s hogyan lehet. Sokan a templomba járók közül elismerik, hogy Isten akarata nélkül semmi nem történik, hitvallásunk szavai szerint egy hajszál sem esik le a fejünkről, s ebből sajnos egy megkeseredett beletörődés születik, minden mindegy, hiszen úgyis az lesz, amit Isten akar. Ez sem mondható valódi hitnek, sem helyes Istenismeretnek, igazi Írás-értelmezésnek. Jób megpróbáltatásai elején még elég magabiztosan mondta, hogy áldott legyen mindenért Isten akarata. Aztán sok mindenben ment még keresztül, méltatlan és felületes lenne pár szóban elintézni mélységes szenvedését, hosszú fejezetekben leírt keresését, vitáit. Itt, az utolsó fejezetben elér oda, hogy teljesen megalázza magát, és őszinte, mélyről jövő bizonyágtétellel mondja Istennek: Tudom. Tudom, hogy Te vagy a Mindenható. Az Úr őrizze meg mindenki életét Jób szenvedéseinek hányadától is, de Isten segítsen minket Jób alázatának és hitbeli meggyőződésének szintjére jutni, hogy elmondhassuk, az Úrnak tetsző módon, hiteli meggyőződéssel, tudom, Te vagy az Úr, aki mindent megtehetsz.

2010. jún.6. vasárnap – Norbert

**Máté 10,32: Aki tehát vallást tesz rólam az emberek előtt, arról majd én is vallást teszek mennyei Atyám előtt.**

Megvallani Jézust, azt, hogy hiszünk Benne, Ő életünk Ura, erre buzdít az ige, és ez nem mindig könnyű. A templomban, azok között, akik az ige hallgatására gyűltek össze, és valószínű, hogy többségük hisz Istenben, ott könnyű. De a világban nem egyszerű. Van, aki már átélte, hogy megszégyenítették, kigúnyolták hite és hitvallása miatt, van, aki munkahelyén, vagy más körökben szenvedett a kiközösítés miatt, mert vállalta Krisztust. Sajnos, mai világunkban is sokat hallunk azokról, akik börtönbe kerülnek, vagy az életüket kockáztatják, ha kiderül, hogy keresztyének. Hogyan kell értsük ezek szerint a Jézusról való vallástételt? Ha lehet, mondjam el, missziót folytassak mindig, mindenki felé? Vagy csak ha rám kérdeznek, ne tagadjam? Esetleg nehéz helyzetekben elég,

ha diplomatikusan kitérek az egyenes válasz elől? Sokszor mesterséges kérdések ezek. Noha vannak, akik hitükért nagy szenvedést is vállalnak, mi, akik kérdezzük, jobban aggódunk a hitvallásunk következményeiért, mint ők, akik szenvednek. Nekünk elrontja napunkat, ha valaki egy kis megjegyzés tesz ránk nézve, és ez olyan nagy tragédia számunkra, hogy mit mondtak rólunk. Hajlamosak vagyunk százféle magyarázatot találni, hogy miért nem lehet, miért értelmetlen a mai életben a hitvallás, mintsem elfogadjuk, hogy elhangzik majd egy lekicsinylő vélemény. Hol vagyunk mi attól, amikor az apostolok hálát adtak Istennek, hogy méltókká tettek a Krisztus nevéért való szenvedésre? Néha még akkor is, amikor semmi veszély nincs kilátásban, olyan nehezünkre jön kimondani, hogy hiszek, Jézus az én Megváltóm is. Isten Lelke adjon bátorságot, több elszántságot, nagyobb hűséget, hogy annyira szeressük az Urat, hogy legnagyobb örömünkkel legyen a Róla való bizonyágtétel, annak következményeit pedig alázattal bízunk az Úrra.

2010. jún.7. hétfő – Róbert

**1.Péter 2,12: Tisztességesen éljete a pogányok között, hogy ha valamivel rágalmaznak titeket, mint gonosztevőket, a ti jó cselekedeteiteket látva, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján.**

A világ fiainak szeme Isten gyermekein van. Ők ugyan állítólag nem hisznek Istenben és nem tartják önmagukra nézve kötelezőnek Isten parancsait, utasításait, de ezeket elvárják, sőt, számon kérik a keresztyénektől. Mi pedig ezt vállaljuk, nem akarunk elszigetelten élni, nem akarunk csak önmagunk között az Isten parancsolatainak engedelmeskedni, hanem bizonyágtételként vállaljuk a világ előtt Krisztust és az Ő követését. Olykor mindezek ellenére a világ fiainak részéről vád éri Isten gyermekeit. Legtöbbször alaptalanul és igazságtalanul. Ez viszont próbatétellé válhat számunkra, ugyanis az irányunkba érkező rosszindulat és hamisság hatására hajlamosak vagyunk arra, hogy ugyanazzal az indulattal fizessünk. URunk arra tanít, hogy minden körülményben tisztességesek legyünk, és jó cselekedeteinktől ne szűnjünk meg. Ezzel egyfelől Isten akaratát tesszük, másrészt pedig Isten felhasználhatja engedelmisségünket mások megnyerésére. Nem lehet eléggé hangsúlyozni azt, hogy leghatásosabb missziónk az életvitelünk, és nem a szavaink. Ezernyi példát lehetne mondani arra, hogy életvitelünk mennyire más, mint az, amit hirdetünk. Jó lenne odafigyelni énekeinkre, imádságainkra, Isten igéjére, és legyenek ezek gyakorlattá. Istennek való engedelmisségünk ne korlátozódjék a jó napokra, hanem a rágalom, igazságtalanságok idején, a próbatételek alatt bizonyítsuk leginkább, hogy mit jelent számunkra az Úrral való belső közösség, az Ő ereje és gondviselő szeretete. És örömmel fogadjuk azt, ha URunk felhasználja életünk nehézségeit és próbáit arra, hogy másokat is az Ő Nevének dicsőítésére indítson.

2010. jún.8. kedd – Medárd

**Jeremiás 50,5: Jertek, csatlakozzunk az ÚRhoz örök szövetséggel, amely nem megy feledésbe!**

Isten prófétája arról az időről beszél, mikor véget ér a babiloni fogság. Ekkor nem csak hazatér majd Isten népe, nem csak az ország újjáépítése kezdődik el, és nem csupán saját gazdaságát és életét próbálja rendbe hozni mindenki, hanem az új kezdés ideje lesz. Az új kezdés pedig csak Istennel lehetséges. Valójában ez lesz majd az első, amit tenniük kell, hogy Isten keressék, és felújítsák a Vele kötött szövetséget. Mert minden baj forrása ez volt, hogy az Úrral kötött szövetséget semmibe vették és nem tartották be. Ebből következett aztán, hogy elvesztették Isten oltalmát, ezáltal könnyű

prédává lettek a nagyobb népek előtt. Fogságba vitték a népet, idegen országba, idegen nyelvű nép közé. Itt a pogány szokások és a pogány istenek uralkodtak, a választott nép pedig szenvedett. Ha újat akarnak kezdeni, ha eljön ennek lehetősége, akkor most már helyesen kell indulni, az Úrhoz kell visszatérni, és olyan szövetséget kötni, amely örökre szól, nem hagyják el azt a következő nemzedékek is. Ma már az úgynevezett krízis a témája szinte mindennek. Okait is sokan keresik és számos okát derítették ki. Ezek is bizonyára a jelen nehézségekhez vezettek, de a bűnről nem igazán beszélnek. Pedig a valódi ok, a eredeti forrása a bajnak, hogy elfordultunk Istentől. Az Ő törvényei már nem kötelezőek, sőt nem is ajánlatosak, az Ő értékrendje túlhaladott, az Ő szava nem befolyásolja kevés kivételtől eltekintve a mai embert. Nincs próféta kijelentésünk, de azt az Írások alapján meg merjük kockáztatni, hogy nem lesz valódi, tartós és mindenki számára egyaránt hasznos javulás a földi körülmények között sem, amíg Istent nem fedezi fel újra az ember. Ha az Úr megnyitná sokak értelmét és szívét, talán elmondhatnák: csatlakozunk az Úrhoz. Ha a világ ezt nem teszi, mi akkor is hittel mondjuk, akarjuk és tesszük: keressük az Urat, Vele akarunk örök szövetségben maradni.

2010. jún.9. szerda – Félix

### **Lukács 7,6: A százados eléje küldte barátait, és ezt üzenté neki: „Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó arra, hogy a hajlékomba jöjj.**

Nem kicsi az a hit, amelyik felismeri Jézus hatalmát, s azt, hogy az Ő hatalma nem korlátolt, mint bármely emberi gyógyító ereje, hanem Ő szavával parancsol, és amit mond, az megtörténik. Ez a választott néphez nem tartozó ember Jézust így fogadja el, hogy Ő ilyen hatalmas. Ugyanakkor magatartásában van valami nagy alázat, tisztelet, aminek egyetlen kevésbé jó következménye, hogy Jézus nem megy be a házába. Hisz Jézus hatalmában, Tőle kéri a segítséget, bizonyos abban, hogy Jézus tud és akar segíteni, ez mind dicséretes. És alázata is csodálni való, felismeri, hogy a hatalmas Jézus, a szent Isten Fia előtt kellene megálljon, Őt kellene befogadja hajlékába, de ez már sok lenne. Péter is azt mondja Jézusnak, hogy távozz tőlem Uram, mert én bűnös vagyok. Jó az, ha felismerjük, hogy rászorulunk a kegyelemre, de fogadjuk is el azt. Ismerek embereket, mindenki sorolhatna hasonlót, akik tiszteletre méltók, tisztelettudók, Istenről, templomról, Bibliáról alázattal nyilatkoznak. Azt is tudják, hogy ők méltatlan bűnösök a szent Isten előtt, de nem akarnak ehhez a szent Istenhez jönni. Mintha nem akarnák Isten bántani jelenlétükkel. Isten csodálatos kegyelme, hogy ennek az embernek meggyógyul a szolgálója, meghallgatja Jézus a kérését. De sajnos ezzel véget is ér minden kapcsolat. Nagy hite van, alázatos, kérését teljesíti az Úr. De nincs folytatás, mert alázatában nem akarta, hogy Jézus hozzá menjen. Sokszor sokkal kisebb a hitem, mint ezé a csodálatos emberé. Ő hisz Jézus hatalmában, ő szolgájáért könyörög. Jézus, bocsáss meg, ha sokszor annyi mindenben kételkedünk, bizonytalankodunk, nem a Te végtelen hatalmad szerint reménykedünk segítségben és gondviselésben. Mégis, URunk, kérünk, jöjj be hozzánk, légy velünk szüntelen, erősítsd a hitünket.

2010. jún.10. csütörtök – Margit

### **1.Mózes 35,3: Készüljünk, és menjünk föl Bételbe, oltárt akarok ott készíteni az Istennek, aki meghallgatott, amikor nyomorúságban voltam, és velem volt az úton, amelyen jártam.**

Fontos ennek a nemes szándéknak az elején ez az önbuzdítás, hogy készüljünk. Nem csak azt hallom ki belőle, hogy akkor vegyük fel a sátorfát, és csomagoljunk a napok száma szerint, amíg távol

leszünk, hanem azt mondja ebben az önfelszólításban Jákob, hogy Isten elé akarunk járulni, ehhez készülnünk kell. Nem jöhetnek bárhogy az Úr elé. Ha egy állást szeretnék megkapni, akkor a meghallgatásra nem csak szakértelmekkel megyek, hanem készülek, úgy a külsőmet illetően, mint a lelki megközelítésben. És készülek, ha találkoznom kell valaki fontossal. Készülök-e az Istennel való találkozásra? Nagyon sok helyen építették régen a templomot dombra vagy hegyre. Láttam olyan falut is, ahol a templom a falu egyik végében van, mert az magasabban helyezkedik el. Nem az volt a régiek számára a fő szempont, hogy minél inkább a közepén legyen a településnek, hogy közel legyen mindenkinek, hanem az, hogy az Úr házába felmegyünk. Ebben a felmenésben földrajzi, domborzati fekvésre és formákra gondoltak, hanem kifejezték ezzel is a tiszteletüket Isten háza iránt. Ma sokszor csak betérünk a templomba, ha ráérünk. Az ige legfontosabb üzenete mégis az, hogy Jákob nem felejtette el ígéretét, melyet még akkor tett, amikor minden vagyona elfért egy tarisznyába, és most, amikor visszatért, beváltja azt, oltárt épít. Ezzel az oltárral fejezi ki háláját Isten gondviseléséért, elismeri, hogy úgynevezett sikere, gyarapodása nem saját érdeme, hanem Isten áldása. Mid van, amit ne kaptál volna, kérdezi tőlünk is az ige. Ha pedig naponta Isten kegyelméből és áldásával élünk, akkor hálánkat mi is kifejezhetnénk. Nem építünk kő-oltárt, de legalább a nyomorúságban tett ígéreteinket át lehetne gondolni, és betartani. Bizonyára komolyan vehetjük a zsoltáros felszólítását: *hálával áldozzál az Istennek és teljesítsd a felségesnek fogadásidat!(Zsolt.50.)*

2010. jún.11. péntek – Barnabás

## **2.Mózes 20,14: Ne paráználkoddj!**

Egy olyan megbeszélésen vettem részt a tegnapi, ahol azt próbáltuk megérteni, hogy mit is jelent, hogyan is alkalmazható a Biblia kijelentése a mai életben. Persze, mindenféle vélemény elhangzik, egyik azt állítja, hogy a Biblia Isten szavaként nem változik, mindent szó szerint úgy kell ma is alkalmazni, ahogyan írva van, mások meg éppen azt mondják, hogy az üzenet a fontos, ezt a mai élethez kell igazítani mindenben. Valamikor évekkel ezelőtt egy fiatal arról próbált meggyőzni, hogy a meztelenség mutogatása olyan köznapi lett, hogy ez más nem gerjeszt fel senkit, tehát nem is bűn, hiszen nem lehet ma úgy élni, hogy törvényszék elé hívjuk azt a nőt, akinek kilátszik a bokája. Megváltoztak az idők, más az élet, tudomásul kell venni. Ez viszont sok megalkuvásra ad lehetőséget. És hol van ettől Jézus kijelentése, aki azt tanította, hogy aki csak a szemével rátekinthet és megkíván egy asszonyt, az már paráználkodott szívében. Sokszor érzem, s talán nem vagyok ezzel egyedül, mintha túl hamar megváltozott volna minden, és lemaradtam volna valahol. Utaznom kellett messzire, hajnali háromkor indultam, és az úton, falvak között, szombatról vasárnapra éjjel három és öt között fiatalok, főleg tizenévesek kisebb-nagyobb csoportokban tartottak szórakozóhelyekről hazafelé. Ez nekem furcsa, érthetetlen. Belépek egy iskolába szünetben, az, ami ott történik, a folyosókon, szóban és magatartásban, az messze felülhaladja elképzelésemet, és megértési képességemet. Erről az ígéről, erről a parancsolatról vajon mit tanítanak ma, mit tartanak ma az emberek? Mit jelent egy fiatalnak? Igaz, nem emlékszem, hogy valaha hallottam volna templomi istentiszteleten ezt az igeverset magyarázni. Pedig egészen bizonyos, hogy ez is Isten ígéje, Isten akarata. És az Írás nagyon sok helyen beszél a paráznaságról, a lelki és a testi paráznaságról egyaránt. És a paráznaság miatti büntetések is sok helyen szerepelnek, valamint a legfontosabb, hogy paráználkodik nem lesznek Isten országában. A világ olyan, amilyen, aligha lenne nagy eredménye, ha az újságírókat felszólítanánk, hogy rendezzék át a kirakatot. De saját szívünknek, saját szemünknek, saját ingereinknek irányítása, Isten segítségül hívásával. ez a saját felelősségünk. Uram, őrizd meg a paráznaságtól.

2010. jún.12. szombat – Villó

### **3.Mózes 19,34: Olyan legyen a köztetek tartózkodó jövevény, mint a közületek való bennszülött!**

Rögtön az alkalmazás jutott eszembe: olyan legyen a román, mint a saját magyar néped, olyan legyen a szlovák, mint a magyar szomszédod, olyan legyen a kínai, mint saját nemzeted. De Uram, lehetséges ez? Nem túlzás? Nem kegyeskedés? Nem képmutatás? Rendben, gondolkodom még rajta. Ha tényleg ezt írja igéd, megvizsgálnám, hogy milyen is ma a viszony. Jaj, nem is olyan egyszerű ezt megvizsgálni, nem tudok elfogulatlan lenni. Nem tudom elképzelni, hogy esetleg Te Uram könyörölsz egyszer azokon, akik nekem ma olyan nagy nehézséget jelentenek a szeretetben, nehéz abba belegondoljak, hogy Te velük együtt akarsz látni Országodban. Múlt héten egy kicsengetésen voltam, egyházi katolikus iskolában, ahol a mise végén arra szólított a pap, hogy köszöntsük egymást, s mintha valamit arról is mondott volna, hogy ezzel is egymást fogadjuk el, esetleges panaszokat bocsássunk meg egymásnak. Egy jól öltözött úriember, nyájas mosollyal nyújtotta a kezét, s megvallom, egy töredékéig a másodpercnek késett a kezem, mintha belülről visszatartott volna valami, hiszen nem is ismerem azt az embert. Utána nagyon elszégyelltem magam, mert bennem olyan sok az előítélet, a bizalmatlanság. Milyen igaz Füle Lajos kétsorosa: *Egy-két ember szorong csak, imáid szűk udvarán. Tágítsd a kört!* Segíts ebben, Uram. A másik költő azt mondta, hogy *szeretném, ha szeretnének*, én ma arra kérem segítséged, hogy a jövevény, az idegen, más nép fia iránt legyen bennem ez a szeretet, mert szeretném, ha jobban szeretnék. Másik költő is eszembe jut, vele együtt mondom, kiáltom, kérem: *szeretni akarok*.

2010. jún.13. vasárnap – Antal

### **1.Sámuel 2,7: Az ÚR tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal.**

Kisebb bajban, nagy sóhaj kíséretében, beletörődő hangon, bánatos tekintettel mondjuk néha: hát igen, csak Isten akarata lesz meg, Ő engedte a mi életünkben is ezeket a terheket, legyen meg az Ő akarata. Ha az Úr gazdaggá tesz és felmagasztal, akkor más a tekintet, a hangszín, s mondjuk, hogy megsegített erre az Isten, de benne van egy kicsit, kimondva vagy csak sejtetve, hogy kellettem ehhez én is, segített ugyan az Isten, de Ő mindenkit segít, de bezzeg én mit tudtam elérni. S ha a másik végletet engedi meg az Úr életünkben, az Ő céljainak megvalósításáért szegénységet és megaláztatást kell elhordoznunk, akkor már a miértek, a nem ezt érdemeltem hangulatok jönnek, vagy sokszor a kétségbeesés, a teljes lemondás, mert rólam elfelejtkezett az Isten, velem nem törődik senki. Olyan nehéz megérteni és talán még nehezebb elfogadni, hogy hitvallásunkban a szegénység, az aszály, a betegség mind Isten tanácsából és akaratából jönnek, és ezek az Isten gondviselését jelentik. A mi értelmezésünk szerint ezek a gondviselés hiányát jelentik, mert mi ezeket nem akarjuk, még akkor sem, ha sokszor mondja az Ige, hogy ezeket Isten felhasználja, javunkra fordítja, mellettünk van és megsegít ezen nehézségek ideje alatt is. És mindig könnyű erről beszélni, és nagyon nehéz ezeket akkor is igaznak tartani és elfogadni, amikor baj van. Jó Atyám, segíts, hogy ne feledjem egy pillanatra sem, még a problémák idején sem, hogy Te vagy a Szeretet, és minden, ami a világon történik, és mi engem is érint, az a Te tudoddal és akaratoddal valósul meg. Adj Uram bizalmat szívembe, hogy tudjam és higgyem, Te gondviselő Istenem vagy, és a rosszat is javamra fordítod. Taníts, ne csak elméletben, hanem valósággal is mindig azt kérdezni Tőled: mit akarsz Uram tanítani nekem, merre irányítod életem? És, ha lehet, emberi kérés ez, de Te értesz Uram, ha lehet, ne engedj életemben sok megaláztatást, nagy szegénységet. Köszönöm, Uram.

2010. jún.14. hétfő – Vazul

**1.Mózes 12,1: Az ÚR ezt mondta Abrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked!**

Nagyon nagy kérdés, hogyan szólt Isten Abrámhoz, és hogyan szólítja meg az Úr ma azt, akinek üzeni akar. Valahogy sokszor szeretnénk, ha nem csak egy bibliai ige lenne közel szívünkhöz, nem csak egy igehirdetés alkalmával tűnne nagyon hozzánk szólónak az üzenet. Ahogyan Illés látni szerette volna az Istent, mi is, legalább konkrét hangot szeretnénk néha hallani. Időnként feszül bennünk a kérdés, a belső hang, amit hallani vélünk, a belső meggyőződés, vajon Isten vezetése, vagy a saját vágyaink csupán, és hogyan lehet a kettőt megkülönböztetni? Istenünk segítsen ebben minket, hogy felismerjük az Ő akaratát, és ne lépünk kíváncsiságunkkal olyan területre, ahol nekünk is azt mondaná URunk, hogy csak csodákat várunk. Segítsen URunk, hogy legyen mindig világosan érthető Szava, ne magyarázzunk annak sem saját vágyainkból, sem más irányból jövő gondolatokat.

A későbbi Ábrahám itt óriási döntést hozott, amikor engedelmeskedett. Ma ezt nem tudjuk elképzelni. Amikor ő elindult az Isten által mutatott irányba, akkor szakított addigi életével és szeretteivel, rokonaival is. Nagyon kevés volt annak valószínűsége, hogy valaha találkoznak még. És ugye, nem telefonáltak a rokonoknak naponta, nem küldtek video-felvételeket, eléggé valószínűnek tűnt az is, hogy még hírért sem fogják nagyon hallani egymásnak. Teljes szakítást, gyökeres változást, egészen új kezdetet és új életet jelentett az Isten szavának való engedelmisség. Tőlünk Isten néha ezerszer egyszerűbbet kér, és mi mégis vonakodunk, magyarázkodunk, bizonytalankodunk, hogy vajon jól értettük-e, tényleg nekünk szól ez? Ha pedig kis dolgokban sem vagyunk készen engedelmeskedni, mi lesz a nagyobb döntésekkel? Jézus mondta tanítványainak, hogy ha megtartják az Ő ígéit, megismerik az igazságot. Ha mi is engedelmeskedünk Isten ígéjének, egyre jobban fogjuk Őt ismerni, érteni és egyre világosabb lesz, mi az Ő akarat. Egy kis lépést szeretnék ebben tenni a mai napon is Uram, segíts, kérlek.

2010. jún.15. kedd – Jolán

**Zsidók 11,29: Hit által keltek át a Vörös-tengeren, mint valami szárazföldön, és amikor ezt az egyiptomiak is megpróbálták, elmerültek.**

Nagyon sokan csak azokban a csodákban hisznek a Bibliából, amik nem is csodák, azaz csak azt tartják igaznak, ami értelemmel felfogható, az általunk ismert természeti törvényekkel megmagyarázható. Ez már nem is hit, hiszen milyen hit kell ahhoz, hogy valaki igaznak tartsa azt, hogy egy jól célzott parittyával leteríthető egy kiváló harcos is. Nehéz ugyan, de nagy ritkán megtörténhet. A Vörös tengeren való átkelést viszont csak valódi hittel lehet komolyan venni, az már nagyon gyarló próbálkozás, hogy mocsaras helyen keltek át, meg minden más magyarázkodás. Isten ígéje azt írja, hogy az izráeliek átkelése alatt jobb és bal felől a víz falként állt. Ezt elhiszem Istennek, mert Ő hatalmasabb minden természeti törvénynél, hiszen Ő teremtette azokat is. A tenger kettéválása tehát nem kérdés, Istennek minden lehetséges. Annál nagyobb kérdés, hogy ki megy be a kétfelől magasló tenger közepébe? Sőt, s nagy kérdés az, hogy ki hogyan megy be. Némi tétováság után ugyanis a zsidók rábízák magukat Mózes Istenére, aki csodát tett, és elindulnak. Ha az Isten ilyet tud tenni, és Mózesnek azt mondta, hogy ez a szabadulás útja, noha értelemmel felfoghatatlan az, ami történik, hiszünk az Úrnak, indulunk. Ekkor, azaz kevés idő múlva érkeznek az egyiptomiak. Itt kellett volna beérjék és sarokba szorítsák a zsidókat. De hova lettek a zsidók? És miféle csodadolgok vannak



itt? A tenger közepén ösvény. Látott valaki még ilyet? Nem. Tud valaki magyarázatot ezekre? Nem. De nincs is idő magyarázkodásra, hiszen a cél a menekülők utolérése, amerre ők átmentek, mi az, hogy mi ne tudjunk utánuk menni. Nosza, rajta, és jön a pusztulás. A hitélet nem utánozható, a Biblia nagy tanítása ez, a mai keresztyénségnek is nagy szüksége lenne ezen figyelmeztetés meghallására. Jézus a képmutatást elítélte, a külsőben való vallásos életet az Ószövetség is hiábavalónak tartja. Hiába ugyanazon az úton, ugyanazon ceremóniákkal, a kérdés az, mi van a szívedben, milyen szándék vezet arra az útra? Istenem, Atyám, teljes szíveimből szeretnék útajdon járni, nem másokat utánozva, hanem parancsaidnak engedelmeskedve. Segíts, ebben, Istenem.

2010. jún.16. szerda – Jusztin

### **Apostolok Cselekedetei 26,22: De mivel az Isten mind e mai napig megsegített, itt állok, és bizonyosságot teszek kicsinyeknek és nagyoknak.**

Ezt az alapvető igazságot későre ismertem meg és nehezen fogadtam el, de meggyőződtem, hogy mégis így van: nem azzal kezdődik a hitéletünk, hogy megtérünk, hanem azzal, hogy Isten szeretett minket. Pál is így mondja itt: mivel Isten mindaddig megsegített, ebből következik, hogy mintegy válaszképpen én is Róla beszélek, Őt hirdetem mindig, mindenkinek. Sokan fektetnek nagy hangsúlyt arra, hogy térj meg. Nem helytelen ez, hiszen maga Jézus is ezzel kezdte munkálkodását, ezt hirdette az Őt hallgató sokaságnak. De nem mondta azt például Nikodémusnak, hogy újjá kell születned, és meg kell térned, ezt nagyon kell akard, törekedj rá, s akkor sikerül, hanem azt hirdette, hogy a Lélek munkálkodik és Isten úgy szerette a világot, hogy Fiát adta érte. Fel kell fedezze, újra és újra, minden nap, hogy Isten segített meg, Ő viselt gondot az életemről, akkor is, amikor azt gondoltam, hogy távol van tőlem, azért történnek kellemetlen dolgok az életemben, Ő ott volt, azokat is javamra használta. Mind a mai napig az Úr kegyelméből élek, Ő segített, Ő vigyázza életemet, semmi nincs akarat nélkül. Ő már ismert az anyaméhben, Ő kiválasztott, amikor még meg sem születtem, Ő mellettem volt jóban és rosszban, Ő az én Uram és az én Istenem. És nagyon hálás vagyok, hogy Ő megsegített. Ez a hála viszont nem üres szavak játéka, hanem ez a hála szíveimből fakadva cselekedetté lesz. Bizonyágtétellé, életformává, mindennapok cselekedeteivé. Pál apostol, attól a perctől kezdve, hogy megismerte Krisztust, az Ő szeretetét, nem látott egyéb célt és nem volt más terve életének, mint azt cselekedni, és mindazt meg is tenni, amit ez a Krisztus akar, azaz Neki engedelmeskedni. Azt tette ettől a perctől az apostol, amivel Őt dicsőíteni lehet, és munkásságával azért fáradozott, hogy Krisztus imádóinak táborát gyarapítsa. Ettől a perctől nem önmagának, hanem az Őt szerető és éltét megváltó Krisztusnak élt. Arra indít az ige, hogy önmagamtól megkérdem: látom-e már, hogy életem minden pillanata Isten gondviselő kegyelmének ajándéka? Mit jelent a mindennapokban, akár a mai napon, hogy utolsó úrvacsorázásom alkalmával is újra hangosan megfogadta, hogy hálából életemet Istennek szentelem? Add, Uram, hogy meglássam a mai napon is, hogy miként magasztalhatlak Téged.

2010. jún.17. csütörtök – Laura

### **Ézsaiás 43,2: Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg.**

Gyermek voltam, amikor ezt, és néhány hasonló ígét, illetve azok magyarázatait hallottam, és bennem is az fogalmazódott meg, ami talán sokakban, hogy akkor most ki kellene próbálni, legalább egy égő gyufaszálat tartsak a tenyerem alá, lássuk, perzsel, vagy sem. Sokan idős korban is ezen a

gyermeki szinten maradnak, az ige azért nem szólítja meg őket, azért nem hisznek az Úr sok ígéretében, mert a gyufaszál megperzseli tenyerüket. Állítólag volt egy asszony, aki este, igeolvasás után azt imádkozta: Uram, igédben olvastam, hogy a hívőnek az is lehetséges, hogy a hegyet a tengerbe parancsolja, és ennek alapján azt kérem, hogy holnap reggel, mikor felébredek, ne legyen többé itt, a házam előtt ez a domb. Másnap, ébredés után, kitekintve az ablakon azt mondta: tudtam, hogy úgysem lesz meg. Ezeknél pedig sokkal súlyosabb és komolyabb helyzet az, ami manapság is történik, amikor emberek minden földi javát viszi el az árvíz, ők is hivatkozhatnak az igére, Uram, miért sodort el mégis? Szép történet Dániel barátainak története a tüzes kemencében, de mi az árvíz miatt földönfutókká lettünk, ránk nem érvényes akkor az ige? Erőtlennek hangzik, ha azt válaszoljuk ezekre, hogy persze, nem szó szerint kell érteni ezt az ígét, hanem arra utal, hogy nagy veszélyek és komoly harcok idején is megsegíti Isten az Ő népét. Erőtlen ez a válasz, hiszen éppen nagy veszélyről van szó az árvíz idején. Másik válaszadási próbálkozásunk az lehet, ami ugyanúgy igaz, és mégis, ugyanúgy erőtlenséggel, hogy Isten nem hagy el, Ő a veszteségben is mellettünk van, és a jövőben is megsegít. A szenvedő még igaznak is tarthatja ezt a választ, mégis marad szívének fájdalma, mert nagy a vesztesége. És még erőtlenebb az, amit mondok, mégis hiszem: Isten akarata történik meg, Ő meg tud menteni minden bajtól, de meg is enged nyomorúságokat, ezekkel is a maga céljai szerint formálja életünket és készít a Vele való teljes közösségre. Noha szenvedéseket is enged, az egyház történetében tragédiákról, borzalmakról is tudunk az Ő gyermekeinek életében, mégis igaz, hogy vízen át, és lángok között is Ő az Isten, aki velünk van. Lelki és örök elsodródás, megégés nem lehetséges, mert Ő velünk van. Uram, kicsiny hittemmel kerülném a bajokat, de adj nekem bizalmat, hogy ha bekövetkeznek, akkor is velem vagy, a végső szó a Tied.

2010. jún.18. péntek – Arnold

### **Efézus 1,4: Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte.**

Isten nagy ajándéka, hogy Ő az, aki szuverén akarata szerint eldöntötte, hogy nem hagy minket a kárhozát útján, hanem kiemeli a kárhozát felé vezető útról, és megismerteti velünk az Ő végtelen nagy szeretetét, mely Jézus Krisztus áldozatában legnyilvánvalóbb. Ennek oka nem bennünk keresendő, hiszen mielőtt jót vagy gonoszt cselekedtünk volna, már a világ teremtése előtt döntötte el ezt Isten, noha itt meg kell jegyezzük, hogy a mi értelmünkkel nem igazán tudjuk azt megérteni, hogy a teremtés előtt. Azt viszont annál inkább megértjük, ha csak be nem akarjuk zárni értelmünket, hogy ennek a kiválasztásnak ránk nézve felelősségteljes következménye van. Isten nem szabott előfeltételeket, nem kéri, hogy teljesítsünk bizonyos dolgokat, Ő kiválaszt, szeret, áldását akarja életünkre árasztani. És Ő azt szeretné, hogy szentek legyünk. És feddhetetlenek, azaz szeplőtelenek, tiszták, fertőzés nélküliek. Erre mondja a templomba járó néni: mi nem vagyunk szentek, csak az Isten szent, mi „bűnösök” vagyunk. Bibliaórán tárgyaltuk a szentség kérdését, a legkifejezőbb példa a jó megértés érdekében a templomi edények példája volt. Miért szentek a templomi edények? Mert aranyból vannak? Nem. Mert csak a papok ebédelnek belőlük, s más nem? Nem ezért, a papok sem ezekből ebédelnek. Azért szentek a templomi edények, mert semmilyen más célra azokat nem használják, csak a templomi szertartásokra, azaz a szent Isten imádásának céljából. Szent az, ami egyetlen célt szolgál, ez a cél pedig a szent Isten akaratával egyező, sőt, ez a cél a szent Isten imádása, magasztalása. Az a szent ember, és Pál apostol leveleit szinte kivétel nélkül egy-egy városban élő szenteknek címezi, aki komolyan gondolja, és törekszik, kérve szüntelen Isten Lelkének segítségét, hogy, amint azt az úrvacsoránál ígéri, életét hálából Istennek szentelje. Nem tökéletes ember, hanem

életének egy célja van, egy a törekvése, az akarata, s ez mindig Istentől való. Ilyen életre választott minket Istenünk. Uram, én is érzem, amit olyan sokan megfogalmaznak, hogy nem vagyok szent, ha a szentség azt jelenti, hogy semmilyen hiba nincs, semmilyen bűn nem létezik többé. De szeretnék szent lenni, Uram, úgy, hogy Tőled fogadjam el életem célját, és Neked szenteljem egészen magam. Segíts erre, Istenem.

2010. jún.19. szombat– Gyárfás

**Zsoltár 73,23: De én mindig veled leszek, mert te fogod jobb kezemet.**

Én az ember veled leszek, Istenem. Mert Te, az Isten mindig velem vagy, Uram. Te fogod a kezem, mert én megragadtam a kezed, amit utánam nyújtottál, amikor elveszett voltam. Én azért leszek veled, mert te megragadtál engem. Én hozzád tartozom, mert te teremtettél, és tied vagyok, te vagy az Atyám, hozzám tartozol. Amint Megváltóm mondta, ő bennem él, ezért én őbenne élek. Így mindenre van erőm, mert mindenre erőtlenség vagyok, te pedig, Uram, erős. Soha nem vagyok egyedül, mert te nem hagyysz magamra. Csodák ezek, amiket aligha értek, de el nem engedném semmiért. Tudom, hogy kézen fogni a kicsiket szokták, akiknek még bizonytalan a járásuk, de én ilyen vagyok. Fogjad kezem, oly gyenge vagyok, érzem, hogy nélküled én járni nem tudok, énekeljük néha a templomban. És tapasztalom gyakran az életben. Azt is, hogy gyenge vagyok, meg azt is, hogy kézen fogsz. Köszönöm, Uram. Nem tudom meddig bírom még ennek az igazságtalan világnak mindennapi harcait, de tudom, hogy te velem vagy, ez pedig elég. Veled leszek ma is, olyan sokat jelent ez, kérek, add, hogy egész nap ne felejtsem ezt el, és veled leszek holnap, és mindig. Annyi mindent nem értek, amíg észre nem veszem, újra, hogy itt vagy, fogod a kezem. Már megértettem a legfontosabbat, azt, hogy veled vagyok, hozzád tartozom, tied vagyok. Ezért helyemen vagyok, és jól vagyok, mert fogod a jobb kezem. Igen, semmi kétség nincs többé bennem, én mindig veled leszek. Ma is veled élek. Köszönöm, Uram.

2010. jún.20. vasárnap – Rafael

**Filippi 3,12: Nem mintha már elértem volna mindezt, vagy már célnál volnék, de igyekszem, hogy meg is ragadjam, mert engem is megragadott a Krisztus Jézus.**

Vannak olyan kijelentései a Bibliának, melyek egy mondatban olyan sok üzenetet tartalmaznak, hogy szinte kötetek terjedelmében lehetne értekezni azokról. Ez az igevers is ilyen. Hogyan egyezik ez a kijelentése Pálnak azzal, hogy biztos neki az élet koronája? Miért és mennyire kell igyekezni, ha az üdvösség nem érdemünkért, és nem cselekedeteink jutalmaként a miénk? Jelen keretek között mindössze sejtetni próbálhatjuk egy rövid üzenet mondandóját, mélységét, szépségét. Próbáljunk ma azon elmélkedni, sőt, a miatt örvendezni, hogy Jézus Krisztus megragadott minket is. Hiszen ez csodálatos, ez ajándék, kegyelem, ez a mi keresztyén életünk és reményteljes jövőnk hiteles alapja. Gondoljunk Pálra, mire ment volna, ha Jézus nem szólítja őt meg. Fanatizmusa csak fokozódott volna, az Úr beleszólása nélkül élete lehetett volna egy sikeres farizeusi élet, sok keresztyén elpusztításával, de önmagától nem juthatott volna hitre. Pál attól lett Pál, az apostol, hogy megszólította, sőt megragadta őt Krisztus. Ez a mi életünkben sincs másként. Szomorúan szemléljük néha olyan emberek életét, akiknek alkalma volt megismerni a Biblia tanítását, de ennek nincs semmilyen következménye, vagy esetenként ellenkezés Istennel a következménye az ismeretnek. Nem lehet bennünk gőg, dicsekvés vagy büszkeség, hanem csak nagy-nagy hála és köszönet, hogy Istenünk olyan kegyelmes volt hozzánk, hogy nem hagyott minket a kárhozat felé menetelő úton

haladni önfeljűen, hanem megszólított, megragadott, megkegyelmezett és új irányba indította az életünket. Ahogyan a reformátorok fogalmaztak, mindezért egyedül Istené a dicsőség. De legyen Istené a mi ajkaink és a mi életünk dicsérete, ha átéltük és elfogadtuk az Ő nagy szeretetének kiválasztó munkáját, indítson ez magasztalásra és imádásra minket. Dicsérjétek az Urat.

2010. jún.21. hétfő – Alajos

### **2.Kor. 1,21: Aki pedig minket veletek együtt Krisztusban megerősít és felken, Isten az.**

Református egyházunkban azok a fiatalok, akik elérve a 14 éves kort megismerik Isten szeretetét, kegyelmét, kiválasztását, Krisztus által elvégzett megváltását, azok erre válaszolnak, hitvallás és fogadalomtétel által. Leegyszerűsítve így fogalmazhatnánk a konfirmáció lényegét, noha, amikor ebben a korban mi magunk konfirmáltunk, aligha értettük ezeket, vagy gondoltuk végig felelősséggel azt, amit akkor ígértünk. Úgy is szokták fogalmazni, hogy a konfirmációban az ember válaszol arra a szeretetre és kiválasztásra, amit Isten már a keresztség alkalmával hirdettetett. A keresztség Isten cselekedete, a konfirmáció az ember válasza. Mégis, mintha megfeledeznénk arról, hogy a konfirmáció szó jelentése megerősítés, mert Isten erősít meg minket hitünkben. Ő az, aki munkálja még az akarást is bennünk. Olyan csodálatos az, ahogyan munkálkodik Isten életünkben, de ezt nem tudjuk szavakban megfogalmazva meggyőzően elmondani embertársainknak, ezt csak Isten tudja elvégezni mindnyájunk életében. De Isten elvégzi, Ő megerősít és igazolja életünkön a Krisztus váltságművét. Mi pedig az Úr kezéből hálaadással elfogadjuk ajándékait, betölt minket az Úr kegyelme és áldása. Olyan jó az Úr kezében lenni, olyan nagyszerű Isten atmoszférájában élni, olyan kimondhatatlanul csodálatos az Ő közelségében megmaradni. És mindezt, mondja az apostol, veletek együtt, azaz a szentek, az elhívottak közösségében. Jössz te közénk?...

2010. jún.22. kedd – Paulina

### **Zsoltár 119,81: Szabadításod után sóvárog lelkem, igédben reménykedem.**

Sóvárog, elfogyatkozik lelkem, eped lelkem szabadításod után, próbálják a bibliafordítók éreztetni azt a szívből fakadó érzést, amit itt a zsoltáros fejez ki ebben a versben. Felfigyeltem arra, hogy egy sporteseményen, egy focimeccsen például hogyan fejezi ki örömét a győztes gól alkalmával a szurkolók többsége. Felugrálnek helyeikről, kezeiket magasba emelik, teljes torokkal kiáltanak, egymást átölelik, hadonásznak és ugrándoznak, ők akkor nagyon boldogok. Miért is, szoktam kérdezni? Hiszen a szurkolóknak vajmi kevés hasznuk lehet a csapat győzelme után. Egy kis pillanatnyi dicsőség, büszkeség, és máris a következő összecsapásra kell készülni. Ehhez képest milyen a keresztyének öröme? Nem szeretnénk, ha a drukkerok megnyilvánulásait utánoznák, de az a búskomorság, amivel az evangéliumot, az örömuzenetet néha hallgatjuk, az elgondolkoztat. És mi az új, amit sóvárogva kívánok? Amiért eleped lelkem, aminek hiánya és várása már-már fizikai fájdalmat okoz? Ismételten azt látjuk, hogy Isten dolgainak, szabadításának, az Ő Lelke áldásainak várása nem olyan intenzív bennünk, mint egy-egy földi esemény, anyagi dolog megszerzése, emberi kívánság beteljesedése iránti vágy. Mindezért Isten bocsánatát kérem, kérjük. És sokkal jobban kell reménykedjünk az Ő igéjében, igéjének minden ígérésében. Aki közel van szüntelen Istenhez, az minden pillanatban érzi, hogy noha igyekszik az Úr segítségével hivatását betölteni, de annyira vágyik már ebből a nagyon bűnös környezetből, ami ez a világ megszabadulni, és Istennél lenni, ahol nincs többé semmilyen hamisság, ravaszság, rosszindulat, mindaz, ami ebben az életben elkerülhetetlen. Jó Atyám, bocsáss meg, hogy vágyaim sokszor e világ dolgaihoz kötődnek, és igédben való

reménységem olya erőtlén. Kérlek, Atyám, tedd értékké minden beszédedet és ígéretedet számomra és add, hogy igazi vágyakozás legyen bennem mindazért, ami Tőled származik, és legfőbbsképpen a Veled való szent közösségre vágyakozzam.

2010. jún.23. szerda – Zoltán

### **János 17,18: Ahogyan engem elküldtél a világba, én is elküldtem őket a világba.**

Úgy gondolom, a hangsúly ebben a mondatban azon van, hogy „ahogyan”. Az nyilvánvaló, és értjük, hogy nem arra rendelt minket Isten, hogy a világtól elszigetelt életet éljünk, nem azt kérte Jézus sem, hogy vegyen ki minket Isten ebből a világból. Nem úgy lehetünk Isten hűséges gyermekei, ha, amint különben sokszor szeretnénk, és gyakran kérnénk is, az Úr minket megőrizne minden próbatételtől, minden nehézségtől, minden veszteségtől és kudarcától. És, minden képmutatás és dicsekvés nélkül, mégis, mivé lenne a világ Isten gyermekei nélkül. Az Úr azért tette félre egy időre Izráelt, mert nem teljesítette azt a küldetését, hogy leegyszerűsítve fogalmazva, a világ felé képviselje Istent és vonzza is a népeket Istenhez. Szüksége van a világ minden gyermekének és minden népének az Úrra, az Ő Nevének hirdetésére pedig Isten egy népet választott, ez a nép nem teljesítette küldetését, ezért Isten, ahogyan Jézus a példázatban mondja a szolgák után elküldte az Ő Fiát. Jézust küldte, a szentet, a tisztát, a tökéletest ide a szentségtelen, tisztátalan, tökéletlen világba. És ez a világ „jól elbánt” a küldöttel, Isten Fiával. Isten ezt is előre látta, azt, hogy Fia nem csak Pilátus keze alatt, hanem egész életében, amíg ezen a bűnös földön tartózkodik, mindig szenvedni fog. Így küldte őt Isten. Tudta, hogy nem becsülik meg, tudta, hogy szenvedni fog, mégis küldte, a világért, azokért, akik szenvedését okozták, azokért, akik nem értették meg, akik megvetették. Küldte, mert Isten az elveszetteket meg akarta menteni, mert szerette őket. Jézus elvégezte a megváltást, ezt már nem kell nekünk megszerezni. Csak hirdetnünk és képviselnünk kell. Erre indít, erre küld minket az Úr. Hogy folytassuk az Ő munkáját, hogy az Ő kezében legyünk alkalmas eszközök a bűnös világ felé képviselve Isten szeretetét. Jézusról tudjuk azt, hiszen Ő mondta, hogy ezt a küldetést önként vállalta. A szenvedést és a halált is vállalta. Mert Ő és az Atya egy, akaratuk egy, a szeretet is ugyanaz. Most pedig minket is szeretne bevonnai az Isten terveibe és az Isten szeretetébe. Engedelmes életre és küldetésre hív. Szeretném Sámuel nyitott szívével mondani, szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád, szeretnék Ézsaiás elkötelezettségével válaszolni: itt vagyok, küldj el engem.

2010. jún.24. csütörtök – Iván

### **2.Mózes 33,15: Ha nem jön velünk a te orcád, akkor ne is vigyél tovább bennünket!**

Bátor, határozott és sokszor elképzelhetetlen Mózes magatartása. Ma nem így imádkozunk, legalábbis legtöbbször nem. Amikor Istentől kérünk valamit, olyan bizonytalanok vagyunk sokszor, amilyenek nem kellene lennünk, ahogyan azt Jakab levelében olvassuk. Kérünk, esedezünk, várunk, de ott van a szívünkben, sajnos elég sokszor, hogy lehet, hogy nem is lesz meg, lehet, hogy Isten nem hallgat meg, s akkor is tovább megy az élet. És ezt nem csak kis dolgokra alkalmazzuk, hanem időnként az élet fontos dolgaiban is, néha lényeges kérdésekben is ilyen bizonytalansággal közelítjük meg a kérdéseket. Mózes itt nem kis dolgokról beszél Istenről. Közel fél évezredes, mondhatni tehát, hogy emberemlékezet előtti időtől való fogságból megszabadult a nép. A pusztában aztán eljön az idő, amikor megkérdezik önmaguktól, hogy ezután merre. Mert saját elképzelésüknek nem mindig felel meg az az Isten, aki kihozta őket Egyiptomból. Egyszer éhesek, máskor szomjasak, néha még az ellenség is fenyegeti őket. Azoknak, az ellenséges népeknek meg úgy néz ki, hogy jól megy, noha

úgynevezett bálvány Isteneket imádnak. Hogyan, merre tovább? Mindez nem kérdés Mózesnek. Ő nem alkalmazkodik a pillanatnyi igényekhez, mint Áron az aranyborjú készítésénél. Mózes teljesen elkötelezte magát Isten követésére, az Ő szavának való engedelmességre, így nem tudja, és ami a lényeges, nem is akarja elképzelni az életét Isten nélkül. És abban is biztos, hogy Isten nélkül bármilyenek is képzelné el a nép a maga letét, azt az életet elkezdni sem érdemes. Radikális, ma hamar szélsőségesnek ítélné magatartással mondja Istennek, hogy vagy Veled, vagy sehogy. Uram, szeretném, ha én is ennyire szeretnék, hogy el se tudjak képzelni akár egy napot sem nélküled. És ne is akarjak sehová menni, semmit sem cselekedni Nélküled. Jöjj az életembe ne csak időnként, hanem állandóan, Istenem.

2010. jún.25. péntek – Vilmos

#### **Filippi 4,4: Örüljétek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljétek.**

Isten akarata szerint temetésre kerül sor kis gyülekezetünkben, 82 évesen elhunyt az a férfitestvérünk, aki 18 évig volt gondnok, sokat fáradozott a gyülekezetért. Mit mondhat ez az ige ma, temetés alkalmával, a gyászolóknak? Örüljétek!? Hiszen ők bánkódnak, gyermekei, unokái, szerettei siratják azt, aki fontos volt nekik, és nincs többé. Pál apostol azt mondja, mégis, hogy mindig örüljünk. És ez nem azt jelenti, hogy ne törődjünk semmivel, nem is azt jelenti, hogy ne sírjunk, hanem ez az öröm az Úrban való öröm. Önmagában nincs aminek örvendezni, az életben nagyon sok okunk van bánkódni, és nagyon kevés örülni. De az Úrban örök öröm van azok számára, akik Benne élnek. Mert mindenüket meghatározza az Istennel való közösségük, ez pedig minden földi körülményt, eseményt átminősít, még gyászolni is úgy tanít meg, ahogyan nem tudnak gyászolni azok, akiknek nincs Istennel közösségük. Ugyancsak Pál írja, hogy ne úgy gyászoljatok, mint akiknek nincs reménységük, azaz más a gyász az Úrban élőknek, reménység is van benne. A könnyek között is látja az istenfélő ember az Úr arcát, hallja vigasztaló üzenetét, a veszteségben is megvan a reménysége. Mindez összefoglalva pedig öröm, nem világ szerinti vígasság, hanem Istenben való öröm. Olyan biztonság, amit sehol más helyen nem lehet megtalálni. Próbák, nehézségek alatt épp azt érezzük, mintha a talajt is elveszítettük volna lábunk alól, nincs semmi, amire, akire támaszkodhatunk. A hívőnek azonban ott van Isten, Őrá lehet támaszkodni, Ő ad biztonságot, ez pedig nagy erőt jelent, nagy megkönnyebbülést, ez már öröm. Öröm a biztonság, a harmónia, az egyensúly, ezek mind megvannak, ha Istennel élünk, minden körülmény alatt. Csak az sikerüljön, hogy Istenre nézzünk. Mert nehézségben az a nagy próba, hogy önmagunkra nézünk, nincs elég erőnk, s akkor vagy magunk köré, az emberekre nézünk segítséget esdeklő tekintettel, vagy sokszor lefele nézünk, megadással és beletörődéssel. Minden temetésen is az kísért, hogy a sírgödörbe nézünk csak, ahol az elmúlást, veszteségünket látjuk, tehetetlenségünket és múlandó voltunkat. Ha sikerül meghallani Isten üzenetét, megérezni az Ő jelenlétét, akkor nincs olyan körülmény, melyben ne hangozhatna el, és melyben ne fogadhatnánk el a felszólítást, így ma is: örvendezzünk Istenünkben.

2010. jún.26. szombat – János

#### **Zsoltár 95,1: Jöjjetek, örvendezzünk az ÚR előtt, ujjongjunk szabadító kősziklánk előtt!**

Ha valaki nem említené, hogy a Bibliát idézi, és nem mondaná az Úr nevét ebben a mondatban, azt gondolom, furcsán néznének rá az emberek, mint akinek valamilyen baja van a fejével. Ki beszél ma örömről, ki hívogat bárkit is ujjongásra? Hiszen minden arról szól, hogy megszorítás, csökkenés, még nehezebb idők, még több nélkülözés. És ez foglalkoztat mindenkit, hiszen erről szól minden híradás,

erről beszél ország-világ. Ha pedig azt mondjuk, hogy mindennek ellenére Isten minket, az Ő gyermekeit örömeire hívja, akkor a keresztyénekről tartja a közvélemény, hogy a fellegekben járnak, elszálltak a realitások világából, egyszerűen nincs realitásérzésük. Mert a realitás a világnak csak a kézzelfogható valóság, noha sokszor fél és szövetségét keresi ezer módon a megfoghatatlannak. A valódi realitás világában mi járunk, akik a világnak nem csak a látható részével számolunk, hanem a teljes világgal, melybe beletartozik a láthatatlan rész is. És a láthatatlan a nagyobb, a maradandóbb, az értékesebb. Ott nincs hatása a gazdasági válságnak, ott nem bizonytalan semmi attól, hogy mennyi a bankkamat, ott örök öröm van, és gyönyörűség. Igen, a keresztyének ebben a világban élnek, ennek a világnak nehézségeivel és problémáival küzdenek, mindenki máshoz hasonlóan, de ők kettős állampolgárok, részesei egy fizikailag láthatatlan világnak is, ami láthatatlan ugyan földi szemmel, de valóságos. Ott az Istennel való közösségnek örvendeznek, az Úr szabadításáért és minden áldásáért adnak hálát, ujjongnak Őelőtte. Amikor pedig ebből a földi világból átköltöznek egészen a mennybe, akkor ez az öröm állandósul és tökéletessé lesz. Mondhatjuk tehát, hogy amikor Istennek közösségében örvendezünk, akkor a mennyei örömből élünk meg valamennyit. Uram, Jézusom, annyira leterhel a mai élet sok gondja, baja, hogy sokszor úgy érzem, nincs erőm, s mintha kedvem se már semmilyen öröme. Bocsásd meg ezt, és Te magad emelj fel, adj igazi vágyakozást utánad, add, Uram, hogy elhiggyem, hogy lehetséges, és megkívánjam naponta az örömet, ujjongást, mindig Benned, Veled, Általad.

2010. jún.27. vasárnap – László

### **Ézsaiás 64,5: Mindnyájan olyanok lettünk, mint a tisztátalanok, minden igazságunk olyan, mint a szennyes ruha.**

Önmagunk szemében nem vagyunk rosszak, főleg nem másoknál rosszabbak, Isten mércéjével mérve elégtelen az életminőségünk, bűnösök vagyunk. Ezt önmagunkra nézve néha elismerjük, de legtöbbször azt értjük alatta, hogy mindenkinek lehetnek hibái, mi is néha kicsit tévedünk. De nem vagyunk hasonlíthatók a nagyon bűnösökhöz. Itt a többes számot használja a próféta, azaz a nép egészének nevében mondja, hogy mindnyájan a tisztátalanokhoz hasonlókká lettünk, nincsen igazságunk, ami tiszta és szeplőtlen lenne. Furcsa megközelítése általánosodott el ennek a többes számú bűnös állapot felismerésének. Az, ugyanis, hogy saját közösségéről sok ember beszél kritikával, feltárva annak bűneit, de úgy teszi mindezt, hogy ő maga nem segít sehogy abban, hogy ez változzon, sőt, úgy beszél, mintha nem is tartozna a közösséghez, mintha rá nem vonatkozna mindez. Látunk néha más közösséget, felfedezünk valamilyen jó gyakorlatot, szokást, felmerül valakiben, hogy ezt nálunk is lehetne hasonlóan, s akkor sokan legyintve mondják: nálunk nem lehet, nálunk nem olyanok az emberek, nálunk nincs kivel, nálunk nem állnak oda az ilyesmihez. Ez alatt úgy érti az, aki ekként nyilatkozik, hogy a közösségben mindez a rossz ott van, én ugyan nem vagyok ilyen, de nincs kivel valamit is kezdeni. Persze, legtöbbször eszébe sem jutna megpróbálni, bármit is tenni, hogy meggyőzzön valakit egy pozitív változásról. Ebben a bibliai igében a többes szám nem ilyen. Ninivében, ahol a közösség a próféta szavára felismerte bűneit és a bűnök miatti büntetés lehetőségét, egy szívvel-lélekkel keresték a menekülés útját, bőjtölnek, gyászolnak, szabadulni szeretnének. Ez a bűnbánat útja. Sokan mondják, népünk nem jutott el még a bűnei felismeréséig, s ha időnként szóba is jön esetleg, a bűnbánat már nem jellemző. Hitvallásunk szerint, ami a Biblia tanítását foglalja röviden egybe, a boldog élethez, az Isten akarata szerinti keresztyénséghez három dolgot kell ismerjünk, ezekből az első pedig az, hogy milyen nagy a bűnünk és nyomorúságunk. Kisebb közösségben az is tapasztalható, hogy esetleges káros következmények esetén, amit egy

többségi döntéssel váltottak ki, utólag sokan nem vállalják a felelősséget, hanem a bűnbakot keresik. Atyánk segítsen minket a bűnök felismerésére, megvallására és elhagyására, akár egyéni akár közösségi életünkben.

2010. jún.28. hétfő – Levente

**Galata 1,10: Most tehát embereknek akarok a kedvében járni, vagy Istennek? Vagy embereknek igyekszem tetszeni? Ha még mindig embereknek akarnék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgája.**

Hallottam már ezt az igét idézni mereven, rugalmatlanul, hidegen, szárazon, szeretetlenül. Nekem van igazam, vagyis az ige alapján Isten is engem igazol, és pontum. Nincs több tárgyalás, nincs több kérdés, vége. Pálra nem jellemző, hogy szeretetlenül szólna. Pál Istennek akar tetszeni, de élete Isten dicsőségét és a gyülekezetek épülését szolgálja. Nem a közösség ellen szigorú tehát, hanem éppen annak érdekében. Ma sokan megállapítják, hogy a gyülekezeteink elég nagy részében a legfőbb érdek a békesség, és ezt, kimondva vagy kimondatlanul, de mindenáron igyeksenek, igyekszünk megtartani. És a békesség megtartása érdekében nagyon sok alku születik, nagyon sokszor nem elsődleges szempont többé Isten akarata, hanem az, hogy legyen csend. Sokan ebbe bele is unnak, ki is kíváncsi a közösségből, mert túl sok a megalkuvás. És a gond az, hogy azokkal alkuszunk meg, akik nem az igét képviselik, nem az Istennek való engedelmség érdekében szólnak, hanem nagyon sokszor a kényelem megőrzése, vagy egy bűnös szokás, élvezet, helyzet megőrzése a cél. Ha pedig a bűnös embert megzavarják az ő bűnös életgyakorlatában, akkor abból sokszor botrány lesz, mert hangosan és erőlesen, és nagyon sok hamis és álnok módszerrel igyekszik visszavágni, megbosszulni azt, hogy megzavarták bűnös nyugalmában. Ezt pedig nem szeretjük vállalni, azt, hogy hangoskodás, botrány, feszültség legyen. Akkor inkább mindenkinek a kedvébe igyekszünk járni, márpedig sokak kedvében csak úgy lehet járni, ha lehetőleg semmit nem teszünk, s marad a béke. Nem, Isten gyermekei nem töreksenek a békétlenségre, nem keresik a megbotránkozást, de nem is az emberek kénye-kedve a fő szempont szolgálatukban. Hanem a mindenkinek feletti szempont az Isten akarata és az Ő vezetésének való engedelmség. Istenem, taníts meg engem úgy ragaszkodni elsősorban akaratomhoz, ha szükséges, akkor bármilyen emberi vélemény és akarat ellen is, hogy közben ne legyek szeretetlen, hanem az igazságot szeretetben tudjam képviselni.

2010. jún.29. kedd – Péter

**Zsoltár 130,3: Ha a bűnöket számon tartod, URam, Uram, ki marad meg akkor?**

Isten nem tartja számon a bűnöket. Ebből legalább két dolog kellene következzen életünkben. Az első az öröm és a hála. Isten elé nem mehet bűnös ember, és az Írás arról tanít, hogy az Úr megváltott minket bűneinkből, és megszentelve, megigazítva állít az Atya elé. Nincs bűn, nincs adósság, nincs terhelő semmi ellenünk, mert Isten igazán megbocsátotta és elfelejtette mindazt, amit Jézus váltsága által eltörölt. Öröm van-e szívemben, hogy én, aki jól tudom, milyen sok bűnnel bántottam az én Istenemet, én, aki gyalgó, esendő vagyok, és úgy állhatok eléje, int Krisztussal érkező szent, tiszta és büntelen ember. Nagyon hálás vagyok, hogy Ő nem emlékezik előző vétkeimre. A másik következmény pedig az kell legyen, hogy mi is megtanuljuk ezt Istentől. Van, amikor szándék nélkül is bántanak minket, máskor szándékosan. De amint mi magunk is elfogadtuk Isten kegyelmét, felismertük, megbántuk és elhagytuk bűneinket, úgy ez másoknál is lehetséges, hogy megbánják, amit ellenünk tettek, esetleg bocsánatot is kérnek. Mi pedig jó keresztyénekként válaszoljuk, hogy



szóra sem érdemes, hiszen megbocsátottam már rég. Vajon ki is töröltem már a memóriából? Azt mondják a szakértők, hogy a számítógépes merevlemezek és az adattárolók úgy működnek, hogy az új adatok felülírják a régieket, és a gép nem olvassa többé azt, ami alul maradt, de az sok rétegen keresztül sincs elveszve, jó szakemberek ki tudnak keresni sokszorosan felülírt adatokat is. Isten nem tartja számon bűneinket, de néha nálunk ott mélyen tárolgatjuk még azokat, s csak egy kis bántás, vagy bizonyos körülmény kell ahhoz, hogy gyorsan felszínre jöjjön, bezzeg, akkor is ezt tette, ezt mondta a másik személy. Jó Atyám, szeretném Tőled megtanulni, hogy semmit ne tároljak szívem mélyén, amit megbocsátottam, ami engem ért bántás, bármilyen rosszság. És nagyon hálás vagyok azért, Uram, hogy a magam régi dolgaival sem kell többé vesződnöm, mert Te egyszer megbocsátottad Jézusért vétkeimet, azok többé nincsenek. Áldott legyen érte szent Neved.

2010. jún.30. szerda – Pál

### **Efézus 6,16: Vegyétek fel mindenképpen a hit pajzsát, amellyel kiolthatjátok a gonosznak minden tüzes nyilát.**

Hogy nyilazzák, sebezni akarják a hívőket, ez nem kérdés, ezt már Megváltónk előre megmondta. Nem kell összetéveszteni azt, amikor bűneink következményeiért szenvedünk azzal, amikor valaki hitéért, Megváltójához való hűségéért szenved. A gonosz Isten gyermekei között akar minél nagyobb pusztítást végezni, hogy ezzel bosszantsa és szomorítsa az Istent. Csak képernyőn láttunk legtöbbször tüzes nyilakat, de el tudjuk képzelni milyen veszélyes és végzetes fegyver lehet. Ilyen veszélyes és végzetes fenyegetésnek van kitéve a keresztyének élete mindig. Ezeket a tüzes nyilakat a régi időkben mégis ki lehetett védeni, ha a megtámadott felkészült, és megfelelő pajzzsal volt felszerelve. Az apostol arról beszél, hogy a támadásokat leginkább akkor lehet visszaverni, ha számítnak ezekre, ha készülünk védekezni és mindig hit által közelítjük meg. Sajnos, sok bukás és szenvedés oka az, hogy az emberek, még az istenfélők is felületesek és önhittek. Könnyen vesszük a támadást, nem tartjuk annak a világ felől érkező számtalan kísértést, csábítást, unszolást. A világ által elfogadott és gyakorolt magatartások már nem figyelmeztetnek éberségre, hozzájuk szoktunk. Ha pedig fel is fedezzük a gonosz támadását, elsősorban magunkban bízunk, saját képességeinkben, akaratunkban, megoldást találó ügyességünkben. Vagy ezt az ígét is félreértve abban bízunk, hogy minket nem sebezhet meg a gonosz, mert bízunk a saját nagy hitünkben. A hit pajzsa nem azt jelenti, hogy mi legyőzhetetlenek vagyunk, mert olyan nagy hívő s szent emberek lettünk, hanem a hit pajzsa azt jelenti, hogy nem kételkedünk abban, hogy nagy a mi Istenünk, Őhöz fordulunk segítségért, védelemért, mert egyedül Ő tud és akar segíteni. Istennel való élő közösségre van szükségünk, akkor felvértezettek leszünk a hit pajzsával, és a mi Istenünk jelenléte életünkben és minden harcainkban a garanciája győzelmeinknek. Egyik énekünk ezt így fogalmazza meg: győztes leszek, csak Te maradj velem.